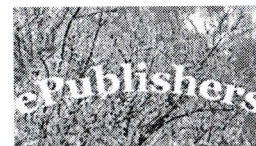

LAVINIA PETRE

VIATA ÎN CULORI

Proză scurtă

cuvinte care să răspândească idei menite fie citite și înțelese de oameni.

O carte are nevoie de cititor. Pentru a intra în lumea ei îți revine misiunea frumoasă de a o citi și de a savura aroma și culorile pe care eu ți le-am pregătit în crearea ei.

Lavinia Petre

CUPRINS

5	AUTOAREA SE PREZINTĂ
9	CĂLĂTORIA ÎNCEPE. SCRISUL ÎN CULORI
13	O ZI DE MUNCĂ OBIȘNUITĂ
16	TIMPUL
19	SCRISOARE CĂTRE MAMĂ
21	OMUL ÎN CULORI
23	MUNȚII ȘI VĂILE PRIND VIAȚĂ
25	PASĂREA DIN ZORI
27	PAGINI DE VIAȚĂ
30	CĂLĂTORIND ÎN TIMP
33	LUMINA DIN OCHII LUI
36	TRENUL TINEREȚII. GÂNDURI ALESE

39	COPACUL FREMĂTÂND DE VIAȚĂ
42	306
46	PICĂTURI DE PLOAIE
49	ÎNCEPUTURI
52	ZÂMBET PĂRINTESC
55	SĂRBĂTORI ÎMBRĂCATE ÎN CULORI
58	BRADUL FERMECAT
60	GÂNDURI
63	CULORI DE SEARĂ
65	VISĂTORII
67	AN NOU
69	BUNICUL
72	GLASUL PĂMÂNTULUI
74	SĂ FIM
76	RĂSĂRITURI

CĂLĂTORIA ÎNCEPE. SCRISUL ÎN CULORI

Astăzi, 14 octombrie, o zi senină ce își arată coloritul de basm al decorului de toamnă. Astăzi este ziua când încep să aștern cuvinte, sau cum ar spune cineva, să înveți din nou să mergi, să scrii tot ce-ți dictează inima, mintea și întreaga vibrație a corpului.

Este momentul în care îmi doresc să descriu, să exprim în cuvinte toate trăirile și experiențele ce mă învăluiesc într-o dorință de a povesti pe îndelete lucruri și fapte ce mă îndrumă în viață, trăiri ce-mi lasă impregnate în minte, cuvinte și gesturi, amintiri și locuri. Și sunt atâtea de zis...

Să începem cu ziua în care am realizat că este timpul să colorez paginile chiar cu însăși tastele cuprinse în vârtoarea de idei dornice și nerăbdătoare să le aștern în pagini și mânate de degetele care nu vor să mă opresc vreodată din povestit.

Ziua în care am primit întrebarea despre ce culoare are serviciul meu (întrebare pe care am primit-o în ziua de 9 octombrie 2018), m-a făcut să îmi pornesc dorința arzătoare de a scrie, dar care stătea închisă timidă, într-o carapace.

Sunt chemările mele, trăirile și impulsurile de a transmite gânduri în care mulți dintre voi vă regăsiți. Și spun asta pentru că ne asemănăm prin bucurii și tristeți, modul de viață și oamenii alături de care am ales să împărtășim experiențe bune și rele.

Suntem precum copacii așezați de Dumnezeu cu un rost, creștem, înflorim și ne uscăm așa cum viața ne-a învățat că trebuie să ne bucurăm din plin cu sinceritate și cu dorința de a vrea să evoluăm și să iubim ori să urâm cu aceeași intensitate cu care am învățat să trăim.

Suntem vii prin căldura pe care o degajăm când ne aruncăm cu totul în speranța și dorința intensă de a face cât mai multe într-o viață de om.

Pentru mine, scrisul înseamnă seninătate, este ca o lungă plimbare într-o dimineață sub cerul clar de vară.

Este chiar terapia favorită a unei femei, când își cumpără o pereche de pantofi din vitrina mult privită și de momentul în care te vezi purtându-i cu o rochie

roșie elegantă și ajungi să-i cumperi cu bucuria cu care un copil primește jucăria mult visată.

Momentul când începi să scrii, nu îl primești, nu îți e dăruit, el vine odată cu începutul unui capitol din viața ta în care simți că trebuie să evoluezi, nu îți este impus și nici nu îți apare în vis, face parte din tine, iese pur și simplu la suprafață, dar nu oricând, ci în momentul potrivit.

Harul vine și el de undeva, ce-i drept, ți-e insuflat de părinți, de acei oameni dragi și pentru care simți că sufletul nu ți-e destul de încăpător cât să-ți cuprindă toată recunoștința pe care o ai pentru ei, pentru oamenii care ți-au dat viața și care s-au sacrificat pentru ca tu să ai viață frumoasă pe care chiar ei au creionat-o atunci când erau tineri, pentru ca tu să pășești ușor prin ea, fără să simți emoția cu care au construit-o.

Sprijinul a venit de la omul de lângă mine, care nu a conștientizat să mă copleșească cu apreciere și căldura pe care mi-o oferă în fiecare moment din viața noastră. Ei sunt oamenii care fac ca totul să fie mai simplu, care mă sprijină necondiționat indiferent de stările și momentele mele.

Fiecare om are un scop, o dorință sau o idee măreață căreia într-o clipă îi dă viață sau îl conturează cu pași mărunți, dar siguri. Scopul meu este să transpun

în scris ceea ce nu aş avea timp să spun în cuvinte sau nu ar putea fi explicat. Ați ghicit. Acesta este drumul spre culori...

O ZI DE MUNCĂ OBIȘNUITĂ

O zi de muncă, ca oricare altele din ultimii patru ani petrecuți aici. Astăzi, 09 octombrie, primesc o întrebare ce avea să mă conducă către cele mai bune idei și totodată către o rutină nedezbătută, către însăși esența întrebării primite.

Întrebarea a sunat așa: „Lavi, ce culoare are serviciul tău?”

Un copil de patru ani întrebând curios, fără să înțeleagă, despre cum vezi tu viața din serviciul tău. Am rămas nemișcată, uitându-mă la privirea lui curioasă îndreptată spre mine și cu un zâmbet senin pe față i-am spus scurt și simplu, fără să stau prea mult pe gânduri: „gri”. Un cuvânt plin de conotații. Cu bune și cu rele. La început a fost mai viu, mai colorat, dar... să spunem că timpul l-a mai deschis.

Chiar așa... voi în ce culoare vedeți jobul vostru? Ce culoare i-ați atribui? Era o întrebare la care singură trebuia să îmi dau un răspuns astăzi.

A fost cea mai ciudată, atipică și în același timp frumoasă întrebare pe care nu ai fi putut să o primești decât de la un copil, o întrebare ce reușește să trezească în tine nostalgie, reacție și meditație. Un copil care prin natura lui e sincer, senin și curios să afle un răspuns la o întrebare care ascunde atât de multe lucruri. O linie continuă de înțeleșuri. Un șir complet de idei pe care un copil mi le-a adus. Astăzi, într-o zi banală de marți.

A fost o zi în care am simțit că am primit un semn. Unul care să mă îndemne să mă trezesc din amețea rutinei în care ne aruncăm cu toții în fiecare zi și derulând toate aceste zile încărcate cu obiceiuri te-meinice înzestrate într-un om robotic devenit conștient de rolul lui, am constatat că ceasul maturității și al responsabilității este adânc întipărit în mintea noastră, fără să ne lase loc de a ne bucura cu adevărat de tot ce am reușit să dobândim până astăzi.

Suntem însetați de putere, de bani și de orgolii fără să realizăm că anii pe care îi avem acum i-am primit cadou dar nu pentru totdeauna. Ce vom face cu ei și cât timp vom acorda oamenilor cu adevărat importanți din jurul nostru și cât de colorat e serviciul nostru, locul în care petrecem mai mult timp decât cu familia, sunt întrebări la care trebuie să ne dăm un răspuns sincer nouă înșine. Culorile sunt și ele importante în viețile noastre.

Așa cum astăzi, copilul unui coleg, venit grăbit de la grădiniță, urcând mulțimea de trepte din fața lui, m-a întrebat sincer și curios de culoarea serviciul pe care îl am, așa și eu mă întreb sau vă întreb: e într-atât de colorat serviciul nostru de acum încât să uităm de ceas și să îi permitem să ne îmbrățișeze și să ne lăsăm absorbiți de putere, de curaj, de idei și de răbdare?

Nu ne putem explica lipsa timpului, oricât am dori și poate vom reuși să ne trezim și să ne promitem că nu ne vom mai lăsa purtați de timp ca niște timbre vechi colecționate cu sârguință dar uitate într-un colț pentru mult timp și șterse apoi de praf dar fără a mai folosi la ceva. Căci timpul le-a șters și ultima picătură de strălucire.